

Китоби Юъил ва Калисои Ҳафтум-рӯзи Адвентистии Лаодикия — Рақами нӯҳ

Jeff Pippenger

2025-12-11

Рақами нӯҳ

Ман дар ин муқаддима ба китоби Юил ба он нуқта расидаам, ки баъзе нуктаҳоро аз ҳашт мақолаи аввал ба таври мухтасар ҷамъбаст намоям ва муайян созам, ки акнун, вақте ки мо ин китобро мустақимтар баррасӣ мекунем, аз китоби Юил чиро бояд интизор бошем; ва, албатта, пас ин ҷӣ иртиботе ба ҷангҳои Рафия ва Панийум дар Дониёл 11:11–16 дорад?

Мо бар суруди тоқзор таъкид намудае, зеро аз назари нубувватӣ «таҷриба» ба воситаи «суруд» ифода мешавад. Яке аз хусусиятҳои он яксаду чилу чор ҳазор он аст, ки онҳо суруди Мӯсо ва Барраро месароянд, ки ин фақат тарзи Юҳанно барои ифода кардани суруди тоқзори Ишаёст. Ҳар як пайғамбари бузург китоби худро бо мазамматҳо бар зидди Исроил барои исёни онҳо оғоз мекунад, ё метавон гуфт, ки ҳар як пайғамбари бузург аввал суруди тоқзорро месарояд. Ман бар он ақидаам, ки суруди тоқзори Юил дар боби якум яке аз муҳимтарин ваҳйҳо дар бораи суруди тоқзор аст. Ман наметавонам бигӯям, ки дуруст ҳастам ё не, аммо сабаби ин эътиқоди ман он аст, ки пайвандҳои нубувватие, ки дар китоби Юил ба таври рамзӣ ифода шудаанд, ба назар мерасад калиданд, ё шояд меҳваре барои ҷанд парра. Шаҳодати Юил на танҳо бо дигар хатҳои мувозӣ пайваست мешавад, балки чунин менамояд, ки нуқтаи истинодери муқаррар мекунад, хусусан ба воситаи рамзи вайрон шудани тоқзор дар боби якум, ва ду боби баъдӣ ҳам замони имтиҳони сурати ҳайвонро дар Иёлотҳои Муттаҳида ва ҳам замони имтиҳони сурати ҳайвонро барои ҷаҳон муайян месозанд. Ва ҳамаи ин дар доираи тоқзор қарор дода шудааст, ва тоқзор тоқзори зинда нест — агар борон нагирад.

Мо инчунин бар давраи нубувватие таъкид гузоштаем, ки бо рамзи «то кай?» ифода шудааст. Ман зарурат ҳис кардам, ки ин усули қаблан муқарраршударо дар бораи «то кай» ба ёди мо оварам, то бар «санги capstone» таъкид намоям, ки он буд ва ҳамчунин таҳкурсии ва санги гӯша низ ҳаст. Рушди ниҳони комили паёми Нидои Нимашаб, ки ҳоло дар ҷараён аст, ҳамон «санги capstone» мебошад. Бар асоси таҳкурсии, он санги capstone ҷавоҳироти Миллер аст, ки нисбат ба оғоз даҳ баробар равшантар меурашад.

Бар асоси «аъмоли аҷоиб»-и Худо, санги тоҷ он вақт аст, ки қавми Ў аз таҷрибаи Лаодикия ба таҷрибаи Филадельфия мегузаранд; ва ин ҳамон вақтест, ки он қавм ҳаштум мегарданд, ки аз ҳафт аст, ва низ аз калисои мубориз ба калисои зафарманд мегузаранд. Ин гузариш санги тоҷ аст. Гузариш он гоҳ ба анҷом мерасад, ки қавми Худо паёми «санги тоҷ»-ро мешунаванд ва мебинанд, ва он дар назари эшон аҷоиб аст. Паёми санги тоҷ авҷ аст, зеро он ҳамаи ҳақиқатҳои рамзии «санги тоҷ»-ро ба ҳам меоварад. Паёми «ҳафт замон» санги таҳкурсии Миллер буд, ва он мебоист санги тоҷи миллериён бошад. Пантикост санги тоҷи мавсими Пантикост буд, чунон ки Нидои Нимашаб санги тоҷи ҷунбиши миллери фариштаҳои якум

ва дуҷум буд.

Ҳамчун авҷи ниҳой ё санги тоҷи давраи 46-солае, ки дар он Масеҳ маъбади Миллерӣ-и ғариштаи якум ва дуҷумро бино мекард, он санги тоҷ бояд ба санги бунёдӣ барои кори Масеҳ дар бино кардани маъбади яксаду чилу чор ҳазор табдил меёфт. Он санги бунёдӣ дар соли 1844 ҳамчун нуре барпо карда шуд, то роҳро сӯи осмон равшан созад, ва аз ҳамин сабаб қавми Худо дар охири ҷаҳон бояд ба «роҳҳои қадим» бозгарданд, то осоишро биёбанд. Агар ва ҳангоме ки онҳо ба таърихи пешоҳангонаи Миллериён бозмегарданд, онҳо меёбанд, ки паёми Нидои Нисфишаб авҷи таърихи бунёдӣ буд. Нидои Нисфишаб зуҳури резиши Рӯҳулқудс буд. Вақте ки ҷоне ба «роҳҳои қадим» бозмегардад ва «нури дурахшон»-ро, ки дар ибтидо ё нуқтаи бунёдии роҳ барпо шуда буд, меёбад, ӯ Нидои Нисфишабро меёбад, ки Ирмӣ онро «осоиш» меномад.

«Онҳо дар оғози роҳ дар паси худ нури дурахшоне доштанд, ки барпо шуда буд, ва ғариштае ба ман гуфт, ки он “нидои нисфи шаб” аст. Ин нур дар тамоми роҳи онҳо медурахшид ва ба пойҳояшон равшанӣ медод, то ки пеш нағалтад.»

«Агар онҳо ҷашмони худро бар Исо, ки дар пеши онҳо буд ва онҳоро ба сӯи шаҳр роҳнамоӣ мекард, устувор нигоҳ медоштанд, онҳо дар амон буданд. Аммо дере нагузашта баъзеҳо ҳаста шуданд ва гуфтанд, ки шаҳр хеле дур аст ва онҳо интизор буданд, ки пештар ба он дохил мешуданд. Он гоҳ Исо онҳоро ташвиқ мекард, бо боло бардоштани дасти рости пурчалолӣ Худ; ва аз дасти Ё нуре берун меомад, ки бар болои гурӯҳи адвентӣ мавҷ мезад, ва онҳо нидо мекарданд: “Аллилуё!” Дигарон беандеша нури пушти сари худро инкор карданд ва гуфтанд, ки ин Худо набуд, ки онҳоро то ин ҷо роҳнамоӣ карда буд. Нури пушти сари онҳо хомӯш шуд ва пойҳои онҳоро дар торикии комил вогузошт, ва онҳо пешпо хӯрданд ва нишонро ва Исоро аз назар гум карданд, ва аз роҳ ба поён, ба ҷаҳони тираи шарии зер афтоданд». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Санги болои таърихи миллериӣ санги бунёдии таърихи яксаду чилу чор ҳазор аст. Аз оғози паёми се ғаришта дар соли 1798 то он даме ки калисоӣ ғолиб дар иҷрои поксозии муқаддасгоҳ ҳангоми қонуни якшанбе барафрохта мешавад, роҳ бо паёми Нидои Нимашаб равшан мегардад, зеро ин масал дар бораи адвентизм аст ва дар бораи он ки чӣ гуна Худо қавмеро бармехезонад, то ҳислати Ёро ба таври комил инъикос намоянд, дар ҳоле ки барои инсоният муҳлати озмоиш дар вақти бӯҳрони қонуни якшанбе ба поён мерасад.

Дар ин роҳ, Исо пешопеш мебарад ва бо боло бурдани бозуи рости пурчалолӣ Худ ин роҳро ҳамчунон равшан месозад. Бинобар ин, дар оғози роҳ нури дурахшон ҳаст ва нури дурахшоне низ ба сӯи анҷоми роҳ роҳнамоӣ мекунад. Исо, ҳамчун Алфа ва Омега, анҷомро бо ибтидо пайваста нишон медиҳад; пас, нуре, ки дар ҳар ду қанори роҳ аст, паёми Нидои Нисфи Шаб мебошад.

Ғариштаи аввал дар соли 1798 омад ва эълон намуд, ки соати доварии Ё фаро расидааст: «Гӯён ... соати доварии Ё омадааст». Соати доварӣ дар соли 1798 фаро расид, ва ҳангоме ки он оғоз ёфт, никоҳи миёни Масеҳ ва арӯси нави Ё — адвентизми миллериӣ филиаделфиёнӣ

— оғоз гардид. Масеҳ мебоист 22 октябри соли 1844 никоҳ кунад, ва аз соли 1798 то 1844 арӯс тайёр карда мешуд. Арӯс филаделфиёнӣ буд, зеро бар арӯси Масеҳ ҳеҷ маҳкумияте набуд, чунки вай худро тайёр сохт — вай пок буд. Эълони доварӣ ҳамоно эълони никоҳ аст, ки дар оғоз, дар соли 1798, дода шуд ва дар анҷом, дар соли 1844, ба камол расид.

Нури бунёдӣ ва нури санги тоҷ барои ҳаракати Миллерӣ паёме буд, ки издивоҷро эълон мекард,—паёми Нидои Нимашаб. Нидои Нимашаб ҳам бунёд ва ҳам санги тоҷи таърихи ғариштаи яқум ва дуҷум, инчунин таърихи Миллерӣ буд; ва санги тоҷи таърихи Миллерӣ санги бунёдии таърихи яқсаду чилу чаҳор ҳазор аст ва ҳамзамон санги тоҷи он низ мебошад. Сохтмони маъбад вақте ба анҷом мерасад, ки санги тоҷ гузошта шавад, ва кори гузоштани он санги ниҳони «аҷоиб» дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт.

Амалишавиҳои гуногуни нубувватӣ ҳастанд, ки санги хотимавиро ташкил хоҳанд дод, аммо санги хотимавӣ ҳамчунин авҷи як паёмро ифода мекунад. Пантикост санги хотимавии паёми давраи Пантикост буд, ҳамоно тавре ки нури «ҳафт замон», ки дар соли 1856 ба воситаи қалами Ҳирам Эдсон омада буд, санги хотимавии мақсудшудаи паёми Миллер буд, зеро нахустин ҳақиқати бунёдӣ, ки Миллер кашф карда буд, «ҳафт замон» буд. Дар соли 1856, рад кардани нури нави ҳақиқати санги хотимавӣ баробар ба интиҳоби мурдан дар биёбони Лаодикия буд, чунон ки Исроили қадим дар тӯли як давраи чилсола чунин карда буд. Ин моҳи июли соли 2023-ро ҳамчун соли 1856 муайян мекунад, яъне нуқтаи гардиш аз Филаделфия ба Лаодикия дар таърихи миллеритӣ ва бозгашт аз Лаодикия ба сӯи Филаделфия дар таърихи яқсаду чилу чор ҳазор. Масеҳ дар соли 1844 бо зани нопок издивоҷ накард, зеро вай филаделфиягӣ буд, ва Ё дар қонуни рӯзи якшанбе арӯсоро аз Филаделфия ба никоҳ хоҳад гирифт. Аммо аввал вай бояд худро муҳайё созад. Оё ту муҳайё ҳастӣ?

Натарсед, эй галаи хурд; зеро хушнудии Падари шумо ин аст, ки Малакутро ба шумо ато намояд. Луқо 12:32.

22 октябри соли 1844 Худованд арӯсоро, ки омода сохта буд, то аз паси Ё ба таърихи ғариштаи сеюм ва ба ҳар он чи ғариштаи сеюм намояндагӣ мекунад, биёяд, ба занӣ гирифт; вале то соли 1863 таърихи ғариштаи сеюм ба биёбони Лоудикия мунҳариф гардонида шуд. Таърихи аз соли 1844 то 1863 давраи ғариштаи сеюмро намояндагӣ мекунад ва ба ин васила тасвире аз бокираҳои нодонро дар давраи мӯҳргузорию саду чихилу чаҳор ҳазор фароҳам меоварад. Бокираҳо гандум ва коҳ мебошанд, ки тавассути паёмҳое, ки ба воситаи ғариштагон рамзгузорӣ шудаанд, аз ҳам ҷудо карда мешаванд, зеро ин ғариштагонанд, ки кори ҷудо карданро анҷом медиҳанд.

«Пас ман ғариштаи сеюмро дидам. Ғариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Кори ӯ даҳшатангез аст. Рисолати ӯ саҳмгин аст. Ё ҳамоно ғариштаест, ки бояд гандумро аз алафҳои бегона ҷудо кунад ва гандумро барои анбори осмонӣ муҳр кунад, ё бибандад. Ин чизҳо бояд тамоми фикр, тамоми диққатро ба худ машғул созанд.”» Навиштаҳои Аввалин, 119.

Паёмҳои се ғариштаи Ваҳйи боби чордаҳум паёми борони охир мебошанд, ки ин ду синфро аз ҳам ҷудо карда, ба ҳам мепайванданд.

«Ба Юҳанно манзараҳое аз таваҷҷуҳи амиқ ва ҳаяҷоновар дар таҷрибаи калисо кушода шуданд. Ў мавқеъ, хатарҳо, муборизаҳо ва раҳиҳои ниҳони кавми Худоро дид. Ў паёмҳои хотимавиеро сабт мекунад, ки бояд ҳосили заминро ба камол расонанд, ё ҳамчун бандҳо барои анбори осмонӣ, ё ҳамчун бастаҳо барои оташҳои ҳалокат. Мавзӯҳои бисёр муҳим ба ӯ ошкор карда шуданд, махсусан барои калисои охир, то онҳое ки бояд аз гумроҳӣ ба сӯи ростӣ рӯ оваранд, дар бораи хатарҳо ва муборизаҳое ки дар пеши онҳост, таълим ёбанд. Ҳеҷ кас зарурате надорад, ки нисбат ба он чи бар замин хоҳад омад, дар ториқӣ бошад». The Great Controversy, 341.

Ин «суханони ростӣ» аст, ки дар ин насл «паёмҳои хотимавие мебошанд, ки бояд ҳосилро ба камол расонанд», ва ки ду гурӯҳро аз ҳам ҷудо мекунад. Он кор ҳамчунин кори «марди ҷуткаи ғубор» аз ҳоби Миллер аст.

«Он ки бодбезак дар дасти Ўст, ва Ў хирмани Худро ба пуррагӣ пок хоҳад кард ва гандуми Худро ба анбор ҷамъ хоҳад овард». Матто 3:12. Ин яке аз замонҳои поксозӣ буд. Ба воситаи суханони ростӣ, коҳ аз гандум ҷудо карда мешуд. Азбаски онҳо аз ҳад беҳудапараст ва худодилманд буданд, то ки мазамматро бипазиранд, ва аз ҳад ҷаҳонпараст буданд, то ки зиндагии фурутанонаро қабул кунанд, бисёре аз Исо рӯй гардониданд. Бисёре ҳанӯз ҳам ҳамин корро мекунанд. Имрӯз низ ҷонҳо озмуда мешаванд, чунонки он шогирдон дар куништгоҳи Кафарнаҳум озмуда шуданд. Вақте ки ростӣ ба дил расонда мешавад, онҳо мебинанд, ки зиндагии онҳо бо иродаи Худо мувофиқ нест. Онҳо зарурати тағйироти комилро дар худ мебинанд; аммо омода нестанд, ки ин кори инкори нафсро бар дӯш гиранд. Бинобар ин, вақте ки гуноҳхояшон ошкор карда мешавад, ба ҳашм меоянд. Онҳо бо ранҷиш дур мешаванд, чунонки шогирдон Исоро тарк карданд ва нолишкунон гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кист, ки онро бишнавад?» «Орзуи асрҳо», 392.

Аз ноумедии бузурги соли 1844 оғоз намуда, аломатҳои роҳ ва рӯйдодҳо то соли 1863 таърихи аз 9/11 то қонуни якшанbero ифода мекунанд. Шумо мепурсед: чаро 1844/9/11?

Навиштаҳои хоҳар Уайт равшананд, ки фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 омад, аммо ҳамчунин дар соли 1888 низ омад, ки намунаи пешакии 9/11 мебошад. Аз ҳама муҳимтар он аст, ки ҳамаи анбиё маҳз таърихи 9/11-ро то қонуни якшанбе ҷудо месозанд; бинобар ин, ин на шаҳодати ду ё се нафар, балки шаҳодати муттаҳидаи ҳар як шоҳид аз Каломи Худост, ки 9/11 то қонуни якшанбе он давраест, ки дар он «таъсири ҳар як рӯйё» ба анҷом мерасад.

Таърихи омадан ва анҷоми фариштаи сеюм аз соли 1844 то 1863 буд ва он давраи қорҳои аҷоибӣ Худоро аз 9/11 то қонуни якшанбе муаррифӣ мекунад. Он таърих ҳамчунин бо солҳои 1840 то 1844 ифода мешавад, ва дар он хат 1840 алфа ва 1844 омега аст. Дар хати аз 1844 то 1863, соли 1844 алфа ва 1863 омега аст. Соли 1844 ҳам алфа аст ва ҳам омега.

Салиб ба соли 1844 мутобиқат дорад, ва Алфа ва Омега дар салиб хуни Худро реҳт. Аз 9/11 (1840) мо мебинем, ки Ваҳй боби даҳум таърихеро баён мекунад, ки бо хӯрдани китоби хурд аз ҷониби Юҳанно дар соли 1840 оғоз меёбад ва сипас бо ноумедӣ дар меъдаи ӯ дар соли 1844 идома меёбад. Хӯрдан оғоз аст; меъда анҷомро нишон медиҳад. Ояти охири боби даҳум нишон медиҳад, ки он таърих дар таърихи яксаду чилу ҷаҳор тақрор мегардад.

Ва он китоби хурдро аз дасти фаришта гирифта, фурӯ бурдам; ва дар даҳонам мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдм, шикамам талх гардид. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ту бояд боз пеши халқҳои бисёр, ва миллатҳо, ва забонҳо, ва подшоҳон нубувват кунӣ».

Ваҳй 10:10, 11.

Ваҳй боби даҳум ва Ҳабаққуқ боби дуюм ду бобро ифода мекунам, ки дар бораи давраи нубуввати аз соли 1840 то 1844 шаҳодат медиҳанд. Таърихи аз соли 1844 то 1863 аз як нишони роҳии ноумедӣ оғоз меёбад, ки пас аз он парокандашавӣ меояд ва баъд аз он ҷамъшавӣ пайравӣ мекунад. Дар он давра таърихи нубуввати ду ҷадвали Ҳабаққуқ ба анҷом мерасад, ҳангоме ки ҷадвали дуюм дар соли 1849 ҷоп шуд ва дар соли 1850 ба хориҷ интишор ёфт. Давраи ҷадвалҳои Ҳабаққуқ аз моҳи майи соли 1842, вақте ки ҷадвали соли 1843 ба нашр расид, оғоз ёфт, ва давраи нубувватӣ ҳамоно ҷо, ки оғоз ёфта буд, бо наشري яке аз ду ҷадвали Ҳабаққуқ анҷом ёфт. Ҷадвали соли 1843 алфа аст ва ҷадвали соли 1850 омега аст.

Соли 1856 Ҳайром Эдсон силсилаи мақолаҳои навишт, ки фаҳмиши Уилям Миллерро дар бораи «ҳафт замон» ба сатҳи нави бурданд. Кори Эдсон омегаи кори Миллер буд ва ҳақиқати бунёди Миллерро ба мақоми санги сарпест расонид, ки мақсад аз он қувват бахшидани қавми Худо буд. Нури Миллер бар «ҳафт замон» алфа буд ва нури Эдсон бар «ҳафт замон» омега буд.

Соли 1863 ин ҳаракат ба калисое табдил ёфт, ки дар ниҳоят аз дохили ҷисми худ ҳаракатеро ба вучуд меовард, ҳамоно гуна ки миллерчиён аз миёни протестантҳо баромада буданд, ва ҳамоно тавре ки шогирдон аз яҳудият ба масеҳият берун омаданд, ва ҳамоно тавре ки Еҳушаъ ва Колеб аз миёни қавми аҳди пешин баромаданд, ки тақдир ёфта буданд дар биёбон бимиранд.

Дар ҳамоно айнаи таърих, (1844 то 1863) шоҳи ҷумҳуриҳои ҳайвони заминӣ аз миёни муборизаи мувозӣ мегузарад, ки дар ниҳоят ба Ҷанги шаҳрвандӣ меанҷомад; ҷанге, ки ҳамаи таърихнигорон бар онанд, ки нуқтаи миёнаи худро дар соли 1863, бо Эъломияи Озодсозии Линколн, расид. Линколн нахустин президенти ҷумҳуриҳои намоёндагӣ мекунад, ки пас аз бадтарин президенти демократ дар таърих то он замон, савганди президенти ёд кард. Ӯ баъдтар ба қатл расонида шуд. Ҳамаи ин хусусиятҳои нубувватӣ ва дигарон бо охири президенти ҷумҳуриҳои тақрор мешаванд.

Аз соли 1844 то 1863 парокандагӣ ва ҷамъшавӣ дар бар мегирифт. Соли 1863 қонуни якшанbero ифода мекунад; бинобар ин, парокандагӣ ки дар соли 1844 рӯй дод, ягона парокандагӣ буд то соли 1863, вақте ки Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лаодикия ба биёбони Лаодикия пароканда карда шуданд. Соли 1844 парокандагӣ ба вучуд овард ва соли 1863 низ парокандагӣ ба вучуд овард, ва бо ин ба он ҳақиқат шаҳодат медиҳад, ки ин таърих рамзи нубуввати муайяншуда аст; зеро он бо парокандагии алфа дар соли 1844 оғоз меёбад ва бо парокандагии омега дар соли 1863 анҷом меёбад. Аввалин парокандагӣ 18 июли соли 2020 фаро расид, ва парокандагии ниҳии омега дар қонуни якшанбе ба иҷро мерасад.

«Замоне фаро мерасад, ки мо чудо ва пароканда хоҷем шуд, ва ҳар яке аз мо маҷбур хоҳад буд бидуни имтиёзи муошират бо онҳое, ки ҳамон имони гаронбаҳоро доранд, истодагӣ намоёнд; ва чӣ гуна метавонед устувор бимонед, магар ин ки Худо дар паҳлуи шумо бошад, ва шумо бидонед, ки Ё шуморо роҳбарӣ ва ҳидоят мекунад?» Review and Herald, March 25, 1890.

Барои Худо кофӣ нест, ки танҳо «дар паҳлуи ту» истода бошад; ту ҳамчунин бояд «бидонӣ, ки Ё туро роҳбарӣ ва ҳидоят мекунад». Ин ҳақиқат мавзӯи нубувватест, ки бо ибораҳои гуногун ифода ёфтааст, бар асоси он вақт, ки «шумо Худовандро хоҳед шинохт».

Ва шумо ба фаровонӣ хоҳед хӯрд ва сер хоҳед шуд, ва номи Парвардигор Худои худро, ки бо шумо ба таври аҷоиб амал кардааст, ситоиш хоҳед кард; ва қавми Ман ҳаргиз шарманда нахоҳанд шуд. Ва хоҳед донист, ки Ман дар миёни Исроил ҳастам, ва ки Ман Парвардигор Худои шумо ҳастам, ва дигаре нест; ва қавми Ман ҳаргиз шарманда нахоҳанд шуд. ... Пас хоҳед донист, ки Ман Парвардигор Худои шумо ҳастам, ки дар Сион, кӯҳи муқаддаси Ман, сокинам; он гоҳ Ерусалим муқаддас хоҳад буд, ва бегонагон дигар ҳаргиз аз миёни он нахоҳанд гузашт. Юил 2:26, 27, 3:17.

Вақте ки Ерусалим муқаддас аст, вай калисои зафарманд аст, зеро калисои мубориз чунин муайян мешавад: калисое, ки аз гандум ва алафи бегона таркиб ёфтааст; ва ҳангоме ки «дигар бегонагон аз он нагузаранд», «Ерусалим» «дигар» халқи Худо «хоҳанд донист», «ки Ё роҳнамоӣ мекунад ва ҳидоят менамоёнд». Онҳо медонанд, зеро онҳо касонеанд, ки дуои «ҳафт бор»-ро ба ҷо овардаанд, ки он эътироф кардандро низ дар бар мегирад, ки Худо туро ҳамчун як Лаодикиягӣ роҳнамоӣ намекард; аммо вақте ки ту ба як Филадельфиягӣ таъйир меёбӣ, ҳоҳӣ донист, «ки Ё роҳнамоӣ мекунад ва ҳидоят менамоёнд» ва ки Худо «дар миёни Исроил» аст.

Парокандагии алфа (ноумедӣ)-и 19 апрел ва парокандагии омега (ноумедӣ)-и 22 октябр бо нахустин нашрияи расмӣ пас аз ноумедии бузурги 22 октябр нишон дода мешавад. Нашриёт дар таърихи миллериит ва дар таърихи нубуввати Иёлотӣ Муттаҳида як аломати нубувватист; бинобар ин, аввалин чизе, ки пас аз соли 1844 расман нашр шудааст, як аломати роҳ дар он таърих мебошад, ва он аломати роҳ як парокандагиро муайян мекунад.

1847 — Боқимондагони пароканда дар хориҷ

«Сухане ба «Рамаи Хурд»».

«Мақолаҳои зерин барои The Day-Dawn навишта шудаанд, ки онро O. R. L. Crosier дар Канандайгуа, иёлати Нью-Йорк, нашр мекард. Аммо азбаски он нашрия ҳоло дигар нашр намешавад, ва мо намедонем, ки оё он боз нашр хоҳад шуд ё не, баъзе аз мо дар Мэн беҳтар донистем, ки онҳо ба ин шакл пешниҳод гарданд. Ман мехоҳам диққати “рамаи хурд”-ро ба он чизҳое ҷалб намоям, ки ба зудӣ дар ин замин ба вуқӯъ хоҳанд пайваست....»

«Хонанда мушоҳида хоҳад кард, ки се паём аз қалами хонум Э. Г. Уайт дар «A Word to the ‘Little Flock’» дохил карда шудаанд.»

«Муоширати дуҷуми хонум Уайт, ки дар саҳифаҳои 14–18 ҷой дорад, баёни рӯёи нахустини ўст таҳти унвони «Ба бақияи парокандашуда». Ин матлаб 20 декабри соли 1845 ҳамчун номаи шахсӣ ба Эноҳ Чейкобс навишта шуда буд ва нахустин бор аз ҷониби гиранда дар The Day-Star аз 24 январи соли 1846 ба нашр расид. Сипас, 6 апрели соли 1846, он дар шакли варақаи алоҳида аз ҷониби Чеймс Уайт ва Н. S. Gurney дубора ҷоп карда шуд. Изҳорот, ҳамон тавре ки он дар A Word to the ‘Little Flock’ омадааст, ба истиснои тағйироти хурди таҳрирӣ ва илова шудани ишораҳои Навиштаҳо, бо гузориши комили рӯё, чунон ки бори аввал ҷоп шуда буд, яқсон аст». James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844 омадани фаришта ва ноумедиро нишон медиҳад. Дар соли 1845 рӯёи аввал навишта мешавад ва дар соли 1846 он нашр мегардад. Рӯёи аввал ба «боқимондаи пароканда дар ҳар сӯ» нигаронида шудааст. Ман шак дорам, ки он навҷавондухтари пайғамбар, ки ҳанӯз шавҳар накарда буд, ҳангоми навиштани рӯёи аввали худ медонист, ки яке аз хусусиятҳои нубуввати «боқимонда» ин аст, ки он боқимонда аз рӯи зарурати нубувватӣ бояд «дар ҳар сӯ пароканда» бошад, ҳамчун яке аз хусусиятҳои саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор. Дар соли 1846 Уайтҳо издивоҷ карданд ва ҳамин тавр насаби охири Эллен ба Уайт тағйир ёфт. Дар ҳамон сол Уайтҳо риояи шанбеи рӯзи ҳафтумро оғоз карданд. Дар соли 1846 аҳд ҳамчун ниҳой муайян карда мешавад; издивоҷи нубувватӣ, ки дар соли 1844 оғоз ёфта буд, дар соли 1846 комил гардид, ва дар соли 1847 аввалин нашрияти расмӣ ҷоп шуда, фиристода мешавад.

Майи соли 1850

«ХОНАНДАИ ГИРОМӢ — Ҳадафи ман аз ин баррасӣ он будааст, ки иштибоҳро бо нури ҳақиқати муқаддас фош созам....»

«Ҳангоми пешкаш намудани ин асари хурд ба рамаи пароканда, ман, аз ин ҷиҳат, вазифаи худро нисбат ба онҳо адо намудаам; ва бигзор Худо баракати Худо бар он биафзояд. Омин». James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

Нашрияти Чеймс Уайт нишон медиҳад, ки шунавандагони ӯ ҳанӯз ҳам рамаи пароканда буданд, аммо он ҳамчунин дифоъ аз шанбеи рӯзи ҳафтум мебошад. Ин паёми фариштаи сеюм дар овони ибтидоии худ аст аз нигоҳи дарки адвентизми миллерӣ нисбат ба шанбе ва фариштаи сеюм. Он дар ҳамон сола нашр шудааст, ки чадвали соли 1850 нашр гардид, ва яқоя онҳо барангехта шудани лашкари Худовандро барои бӯҳрони наздикшавандаи қонуни якшанбе муаррифӣ мекунанд. Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад, ва онҳое ки паёмро дар соли 1844 пешкаш карданд ва аз чадвали соли 1843 истифода бурданд, намунаи онҳое буданд, ки паёмро бо истифода аз чадвали соли 1850 пешкаш мекарданд. Дар оғози давраи ду чадвали Ҳабаккуқ, одамон паёми соатро дар иртибот бо чадвали Ҳабаккуқ эълон мекарданд, ва дар соли 1850 Чеймс Уайт паёми фариштаи сеюмро ҳамроҳ бо чадвали соли 1850 пешкаш мекунад. Ин чадвалро Бародар Николс дар давраи соли 1849 омода кардааст, яъне дар замоне ки Чеймс ва Эллен Уайт бо Бародар Николс зиндагӣ мекарданд. Чеймс Уайт бевосита бо таҳияи чадвали соли 1850 алоқаманд буд, ва дар ҳамон сол ӯ ба эълони паёми фариштаи сеюм оғоз намуд.

«23-юми сентябр [1850] Худованд ба ман нишон дод, ки Ў бори дуҷум дасти Худро дароз кардааст, то бақияи қавми Худро бозпас гирад, ва дар ин замони ҷамъоварӣ кӯшишҳо бояд дучанд гарданд. Дар замони парокандагӣ Исроил зада ва пора-пора карда мешуд; аммо акнун, дар замони ҷамъоварӣ, Худо қавми Худро шифо хоҳад дод ва захмҳои онҳоро хоҳад баст. Дар парокандагӣ кӯшишҳое, ки барои паҳн кардани ҳақиқат ба амал оварда мешуданд, таъсири бисёр андаке доштанд, бисёр кам ӯ ҳеҷ чизеро ба анҷом мерасониданд; аммо дар ҷамъоварӣ, вақте ки Худо дасти Худро барои ҷамъ овардани қавми Худ гузоштааст, кӯшишҳо барои паҳн кардани ҳақиқат таъсири мақсудшудаи худро хоҳанд дошт. Ҳама бояд дар ин кор муттаҳид ва ғайратманд бошанд. Ман дидам, ки барои ҳар касе шарм аст, ки ба парокандагӣ барои намунаҳо муроҷиат кунад, то акнун моро дар ҷамъоварӣ роҳнамоӣ намоянд; зеро агар Худо акнун барои мо бештар аз он чи он вақт кард, накунад, Исроил ҳаргиз ҷамъ оварда намешуд. Ҳақиқат бояд дар як рӯзнома ба таъб расонда шавад, ҳамоно қадар зарур аст, ки мавъиза карда шавад». Review and Herald, 1 ноябри 1850.

«Ақидае, ки Худованд “дасти Худро бори дуҷум дароз карда буд, то бақияи қавми Худро бозпас гирад”, дар саҳифаи 74, танҳо ба ягонагӣ ва қуввате, ки як вақт дар миёни онҳое, ки мунтазири Масеҳ буданд, вучуд дошт, ва ба он далолат мекунад, ки Ў аз нав ба муттаҳид сохтани қавми Худ ва барпо намудани онҳо оғоз карда буд». Early Writings, 86.

Хоҳар Уайт дар китоби «Навиштаҳои Аввал» бар порчае аз «Review and Herald» шарҳ медиҳад, дар иртибот бо он ки вай суҳанони набӣ Ишаёро ба кор бурда, гуфта буд: «Худованд ба ман нишон дод, ки Ў дасти Худро бори дуҷум дароз кардааст, то бақияи қавми Худро бозёфт намояд». Ў дасти Худро дар соли 1850 дароз кард. Вақте ки Ў он қавмро 22 октябри соли 1844 ба Қудси Қудсҳо ҷамъ овард, ин дар анҷоми парокандагӣ буд, ки аз соли 677 то милод то 22 октябри соли 1844 идома дошт. Яҳудои айнӣ, ки дар замини айнан ҷалолноқ сокин буданд, бар асоси «ҳафт замон»-и Ибодатнома бисту шаш, дар соли 677 то милод, барои 2520 сол пароканда шуданд. Дар анҷоми 2520 сол, Исроили рӯҳонӣ 22 октябри соли 1844 ҷамъ оварда шуд, ва онҳо фавран пароканда гардиданд, ва ин парокандагӣ вақте ба анҷом расид, ки Худованд дасти Худро бори дуҷум дароз мекунад. Ў онҳоро дар ин порча бори дуҷум ҷамъ меоварад, то ду чизро ба амал оварад: «қавми Худро бибандад» ва «қавми Худро барҳезонад».

«Сипас ман ғариштаи сеҷумро дидам. Ғариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Қаломи ӯ саҳмгин аст, рисолати ӯ даҳшатноқ аст. Ў ҳамоно ғариштаест, ки бояд гандумро аз алафҳои бегона ҷудо кунад ва гандумро барои анбори осмонӣ муҳр занад ӯ бибандад.” Ин чизҳо бояд тамоми фикр, тамоми диққатро фаро гиранд. Боз ба ман зарурати он нишон дода шуд, ки онҳое ки бовар доранд мо паёми охириини марҳаматро дорем, бояд аз онҳое ҷудо бошанд, ки ҳар рӯз хатои навро қабул мекунанд ӯ ба худ мегиранд. Ман дидам, ки на ҷавон ва на пир набояд дар ҷамъомадҳои онҳое ҳозир шаванд, ки дар хато ва зулмотанд. Ғаришта гуфт: “Бигзор ақл аз таваққуф кардан бар чизҳои беғоида бозистад.”» Manuscript Releases, ҷилди 5, 425.

Ҷамъоварии дуҷуме, ки соли 1850 оғоз ёфт, муҳригузорӣ (бастан)-и қавми Худоро ба таври намунавӣ ифода мекард, ҳангоме ки онҳо ҷун парчам «бардошта» мешаванд. Соли 1850

замонеро муайян мекунад, ки Худованд саду чилу чор ҳазорро чамъ меоварад. Аз лиҳози зарурати нубувватӣ, онҳо бояд пеш аз чамъ оварда шуданашон пароканда шуда бошанд. Пас, «сею ним рӯз»-и Ваҳй 11:11, ки рамзи 1260 аст, ки нисфи 2520 мебошад ва парокандагӣ, ки пас аз 18 июли соли 2020 ба амал омад, ифода мекунад. Ваҳй 11:11 чамъоварии дуҷониби онҳоеро ифода менамояд, ки бояд саду чилу чор ҳазор бошанд, ва он парчае, ки барои халқҳо барафрохта мешавад, чунон ки дар Ишаё 11:11 баён шудааст!

Ва дар он рӯз решае аз Ҳисой хоҳад буд, ки ҳамчун парчами халқҳо барпо хоҳад шуд; халқҳои ғайрияхудӣ ба сӯи он хоҳанд омад, ва оромгоҳи ӯ ҷалолманд хоҳад буд.

Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ошур, аз Миср, аз Патрус, аз Куш, аз Элом, аз Шинор, аз Ҳамот ва аз ҷазираҳои баҳр бозпас оварад.

Ва ӯ барои халқҳо парчае барпо хоҳад кард, ва рондашудагони Исроилро чамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яҳудоро аз чор ғӯшаи замин гирд хоҳад овард. Ишаё 11:10, 11, 12.

Дар соли 1850 Худованд дасти Худро бори дуюм дароз кард, то мардумеро чамъ оварад, ки паёми фариштаи сеюмро дар якҷоягӣ бо паёми Нидои Нисфи Шаб, чунон ки дар ду ҷадвали Ҳабакқуқ тасвир шудааст, пешкаш мекарданд. Дар моҳи июли соли 2023 низ Худованд дасти Худро бори дуюм дароз кард, то мардумеро чамъ оварад, ки паёми фариштаи сеюмро дар якҷоягӣ бо паёми Нидои Нисфи Шаб, чунон ки дар ду ҷадвали Ҳабакқуқ тасвир шудааст, пешкаш мекарданд. Ҳам соли 1850 ва ҳам моҳи июли соли 2023 чамъ овардани «боқимондаи қавми Худ»-ро муайян месозанд, чунон ки Ишаё дар ояти 11-и боби 11 баён мекунад. Ояти 11 миёни оятҳои 10 ва 12 ҷой гирифтааст, ва ҳар дуи он оятҳо барафрохта шудани нишона ба ҷаҳонро муайян месозанд.

Ҳар яке аз ин се оят аломатро муайян мекунад, ҳарчанд ояти миёна онҳоро ҳамчун «боқимонда» мешиносонад. Боқимонда дар он ҷо бори дуюм чамъ оварда мешавад, ва шумораи қабиларо, ки онҳо аз миёни онҳо чамъ оварда мешаванд, ҳашт аст. «8» на танҳо онҳоеро ифода мекунад, ки дар киштии Нӯҳ буданд ва аз ҷаҳони қуҳна ба ҷаҳони нав бе дидани марг гузаштанд, балки «8» ҳамчунин онҳоеро ифода мекунад, ки калисои ҳаштуманд, ки аз миёни ҳафттост. Ду шӯҳиди Ваҳй 11:11 онҳоянд, ки эҳё шудаанд. Рақами «8» рамзи эҳё, рамзи саду чихилу ҷаҳор ҳазор, рамзи таъмид ва рамзи онҳоест, ки аз Лаодикия ба Филадельфия мегузаранд ва ба аломати Ишаё барои халқҳо табдил меёбанд. Худованд дасти Худро бори дуюм дар солҳои 1850 то 1865, ва боз дар моҳи июли соли 2023, дароз мекунад.

Дар соли 2023, бар ҳафт замон нури наво бадида омад, ҳамон тавре ки дар соли 1856 чунин шуда буд. Давраи аз соли 1856 то 1863 таърихи яқсаду чилу чор ҳазорро ифода мекунад, вақте ки Худованд қавми бақияи Худро ҳамчун лашкар бармехезонад.

Ишаё 11:11 бо Ваҳй 11:11 комилан мувофиқат мекунад, ва он низ бо Дониёл 11:11 комилан мувофиқат дорад. Ишаё ва Юҳанно таърихи дохилиро тасвир мекунанд, ва Дониёл —

таърихи хориҷиро. Хати хориҷии Дониёл дар 11:11 ба таври мутаносиб бо хати дохилии Юҳанно дар 11:11 пеш меравад, ва Ишаё 11:11 нишонаи хати дохилиро пешкаш мекунад, ки рамаи дигари Худоро аз хати хориҷӣ даъват намуда, берун меоварад. Палмони ин оятхоро ба як дастаи зебо ба ҳам пайваستاаст, ки анҷом додани он танҳо аз ҷониби Он Касе мумкин буд, ки Офаридгори ҳама чиз аст.

Мо ин чизхоро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Муколама бо иттилооти сунъӣ:

Оё ҷаҳони риёзиёт дар адади «11» ягон аҳамияте меёбад?

Бале, адади 11 дорои чандин ҷиҳати воқеан ҷолиб ва аҳамиятноки математикӣ аст (ғайр аз он ки танҳо адади аввалия бошад). Инҳо муҳимтаринашонанд, ки математикон ва дӯстдорони математика аксаран барҷаста месозанд:

11 адади панҷумин адади аввалин, хурдтарин адади аввалини дурақама ва нахустин адади аввалинест, ки дар асоси 10 палиндром мебошад. «11» хурдтарин репюнит аст (ададе, ки аз воҳидҳои тақроршаванда иборат буда, адади аввалин бошад). Ин ягона адади аввалини дурақамаест, ки ҳар ду рақамаш яксонанд. 11, 22, 33, 44 ва ғайра. Ин танҳо бо «11» кор мекунад. «11» нишондиҳандаи адади аввалини Мерсенн аст. Бастаи даҳии $1/11 = 0.090909\dots$ давраи тақрори ҳамагӣ 2 дорад, аммо $1/11$ ба тарзи дигар низ машҳур аст: пайдарпаии ададҳои аввалин 11, 101, 1009, 10007, 100003 ва ғайра дар баҳсҳо оид ба ададҳои аввалин дар прогрессияи арифметикӣ зоҳир мешавад. Гурӯҳи диэдралии тартиби 22 (симметрияҳои 11-кунҷаи мунтазам) қобили таваҷҷуҳ аст, зеро «11» хурдтарин адади аввалинест, ки барои он гурӯҳи диэдралӣ сохтори ғайриабелии бебаркази мавриди таваҷҷуҳ дар назарияи гурӯҳҳо дорад. Дар физикаи назариявӣ (назарияи риштаҳо / M-theory), коинот аксаран дар 11 андозаи фазо-замон моделсозӣ мешавад ва физикдонҳо ва риёзидонҳое, ки дар он соҳа кор мекунанд, бисёр вақт пайдоиши 11-ро ёдовар мешаванд. «11» ягона адади аввалини палиндромӣ аст, ки шумораи ҷуфти рақамҳо дорад (ҳамаи ададҳои дигари дорои шумораи ҷуфти рақамҳо, ки аз 2 бештар бошанд, ба 11 тақсим мешаванд ва аз ин рӯ мураккабанд). Ин як теорема дар назарияи фароғатии ададҳост.

Хулоса:

Гарчанде «11» ҳамон мақоми ситорапиро мисли π , e ё таносуби тиллоӣ надорад, он тақроран ҳамчун хурдтарин ё нахустин намунаи бисёр падидаҳо зухур мекунад (нахустин адади аввали репюнит, ягона адади аввали палиндромии бо шумораи ҷуфти рақамҳо, ҳузури барвақт дар бисёр исботҳо ва мисолҳои нақз, 11 андоза дар M-theory ва ғайра). Пас, бале — ҷаҳони математика 11-ро адади муҳим мешуморад.

«Он ки Каломро илҳом бахшида буд, тафсиргари ҳақиқии Калом буд. Масеҳ таълимоти Худро бо он равшан месохт, ки диққати шунавандагонашро ба қонунҳои соддаи табиат ва ба ашёи ошное, ки онҳо ҳар рӯз медиданд ва ба даст мегирифтанд, ҷалб менамуд. Ҳамин тавр Ё зехни онҳоро аз табиӣ ба рӯҳонӣ роҳнамоӣ мекард. Бисёре аз онҳо дарҳол маъноӣ масалҳои Ёро дарк карда натавонистанд; аммо вақте ки онҳо рӯз ба рӯз бо он

ашёе рӯ ба рӯ мешуданд, ки Устои Бузург бо онҳо ҳақиқатҳои рӯҳониро пайванд дода буд, баъзе касон дарсҳои ҳақиқати илоҳиро, ки Ў меҳост дар дили онҳо нақш бандад, дарк карданд, ва инҳо ба ҳаққонияти рисолати Ў бовар ҳосил намуда, ба Инчил рӯҷӯ карданд». Sabbath School Worker, December 1, 1909.

«Ҳамин тавр, аз салтанати табиӣ ба салтанати рӯҳонӣ роҳнамоӣ намуда, масалҳои Масеҳ ҳалқаҳои дар занҷири ҳақиқатанд, ки инсонро бо Худо ва заминро бо осмон муттаҳид месозад». Christ's Object Lessons, 17.